

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Ishaja kot priloga „SLOVENCU“ vsake vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, iside „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 9. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Naznanila se sprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 17.

V Ljubljani, 5. septembra 1895.

Letnik VIII.

Kaj je novega po svetu?

Pri nas v Avstriji iščejo *novih ministrov*, pa gre precej trda zanja, ker so razmere v državnem zboru take, da je le malo takih mož, ki bi kot ministri mogli dobiti večino poslancev na svojo stran. Cesar je v ta namen poklical namestnika iz Galicije grofa Badenija ter se posvetoval z njim glede novih ministrov. Govori se, da je cesar Badeniju naročil, naj poskuša dobiti nekaj mož, ki bi v teh razmerah mogli prevzeti položaj ministrov. Posebnega ni nič pričakovati, dokler ne bo dražih poslancev v državnem zboru. Poglavična naloga novih ministrov bo ta, da se zopet ponovi pogodba med Avstrijo in Ogersko. Po sedanji pogodbi imajo Ogrji veliko prednosti in dobička, in bati se je, če ne bomo imeli na naši strani poštenih in zvedenih mož na ministerskih stolih, da bomo po novi nagodbi še bolj vdarjeni, kakor smo bili že sedaj.

Voditelj pravosodnega ministerstva je izdelal načrt, po katerem naj bi se ustanovila *savetilača za pijance*, hiše, kjer bi oskrbovali pijance in jih skušali odvaditi pijančevanja. V take hiše bi morali ljudje, ki so zaradi pitja večkrat kaznovane, ali katerim se je zmedlo od pijače, pa vendar še niso za norišnico in pa taki suroveži, ki so v pijanosti svojim domačim nevarni, da bi jih ne oskodovali ne zdravju, imetju ali življenju. Misel ni napačna; take naprave bi imele mnogo dobrega. Sicer bi pijancev le malo spreobrnilo, pač pa bi se prikrajšalo mnogo britkostij in škod tistim, ki bi sicer morali s takimi ljudmi skupaj živeti.

Na *Dunaji* se sedaj z vso silo pripravljajo za mestne volitve. Obe stranki krščanska in liberalna delata na vse pretege; liberalci seveda najbolj z denarjem, z lažmi, zvijačami in silo. Kristijani tudi ne drže rok križema, vendar se sedaj še ne more reči, kakšen bo konec. Ko bi slo po pravici, bi seveda zmugali kristijani, ker pa bo odločeval denar in judovska zvijača, je pa lahko, da za sedaj kristijani na Dunaji se ne dobijo krščanskega župana.

V *Dalmaciji* in na *Goriškem* so se zadnje dni vršile volitve volilnih mož za deželni zbor. V obeh deželah bodo najbrže razmere ostale nespremenjene v deželnih zborih. V Dalmaciji bodo vladali zmerni Hrvatje, na Goriškem pa bode od obeh strani prišlo v zbornico nekaj bolj »odločnih« poslancev. Da bi le goriški Slovenci pri tem škode ne trpeli.

V Pragi je videti krasna *narodna razstava*. V njej vidimo v lepih skupinah, ki so razstavljene, kako se je v vseh strokah razvijal češki narod in kako je napredoval v dušnem in gmotnem ostru. Razstava je lepa in skoro bo že poldrugi milijon ljudi, ki so si jo ogledali. Tudi Slovenci se bodo odpeljali 9. sept. v Prago na razstavo.

Štajerski nemški konservativni poslanec *Kaltenegger*, katerega so nemški liberalci tako napadali in mu grozili, da ga bodo vsi njegovi nemški volilci zapustili, ker je v celjskem vprašanju glasoval pravično za Slovence, napravlja zdaj shode mej svojimi volilci. Povsod ga sprejemajo z navdušenjem njegovi volilci ter mu izrekaajo svoje zaupanje. Laži liberalcev imajo tudi v tem slučaju kratke noge.

Na *Ogerskem* so liberalci na konju. Sedaj vvažajo poroko pred županom. Silno veliko ljudi je vlada imenovala, da bodo vodili poročne knjige. Več milijonov gold. bo za te izdala, katerih prej ni bilo treba dati, ker so duhovni opravljali ta posel brezplačno. Tako je liberalno gospodarstvo!

Na *Nemškem* so zadnje dni slavili spomin na vojsko mej Nemci in Francozi pred 25 leti. Francozi so bili takrat silno tepeni. Pri Sedanu se je Nemcem vdal tedanji francoski cesar Napoleon III. s 100.000 vojniki. Pet tisoč milijonov so morali Francozi plačati Nemcem vojne odškodnine. Toda sedaj Nemčija ni nič bogatejša, ker so slabo porabili zmago. Zato pač n'imaajo vzroka, tako veseliti se 25letnice teh zmag, kakor to sedaj delajo.

Kako vpliva sedanja brezverska vzgoja na mladino, kaže se prav posebno na *Francoskem*, kjer je državna

sola popolno brezverska. O tem nas prepriča naslednji dogodek:

Pred nekaterimi dnevi je sedel na zatožni klopi pred porotniki v Parizu mladenič komaj sedemnajst let star. Zavratno je napadel, brezsrdno umoril ubogo žensko ter jo oropal malega imetja dveh frankov. Zlobna predrznost mladega hudodelnika je osupnila sodnike, porotnike in poslušalce, katerih je bila polna dvorana.

Predsednik vpraša Emilija Gaudot-a (tako je ime morilcu): »Ali bi bil umoril Rozino Mercie, ko bi ti bilo znano, da ima samo 80 kr. gotovine?«

Gaudot odgovori predržno: »Zakaj ne? Kaj meni za staro okostje, je li jedno več ali manj na svetu?«

•Tvoja nesramnost bi se gabila celo ljudožrcem.«

•Jaz delam za vsako ceno.«

•Se le sedemnajst let star, pa si bil že večkrat kaznovan. Kdo te je učil take zlobnosti?«

•Kaj jaz vem!«

Česar ni povedal in razložil hudodelnik, povedal in razložil je neustraheno njegov zagovornik.

Advokat Saint-Apert je govoril te-le pomenljive besede: »Moje opravilo je zelo lahko. Zatoženec je popolnoma obstal, tedaj ni potreba zagovora. Vendar moram nekaj dostaviti. Ako pravica hoče imeti od zatoženca odgovora, dovolite mi, da tudi pravica da odgovor za obsodbo. Kakšna bo obsodba? Ne vem! Vem pa dobro, da je nekdo drugi tukaj bolj kriv, kakor zatoženec. Tega zadolženca, ali bolje te zadolžence vam hočem imenovati. Krivi ste vi gospodje, ki tukaj zastopate družbo, tisto družbo, katera je primorana kaznovati krivdo, katere njena brezbriznost ali tudi nje spridenost ni mogla zabraniti. (Nemir med poslušalci.) Vidim zraven sebe in pozdravljam podobo Križanega. Tukaj stoji v vaši sobani, kjer obsojate hudodelnike. Zakaj ga pa ni v vaših solah, kamor kličete otroka, da ga poučite? Zakaj kaznujete pred božjimi očmi, če si na vso moč prizadevate, izgnati Boga iz src otrok? Zakaj se Gaudotu predstavlja križani Bog prvokrat tukaj, ko čuti, da ga je zadela ojstrost postave? Ko bi se bil križ Gaudotu pokazal takrat, ko je sedel v otroški klopi, ne bi sedel sedaj na tej sramotni klopi. Kdo je Gaudotu kdaj povedal, da je Bog, da je večna, prihodnja pravica? Kdo mu je kedaj govoril o duši, o dolžnosti do bližnjega, o ljubezni do Boga? Kdo ga je učil kedaj božje zapovedi: »Ne ubijaj!« Prepuščena je bila ta duša lastnim strastem; ta mladenič je zivel, kakor živé zveri v gozdeh; sam v sredi tiste družbe, katera ga hoče zdaj pobiti, kakor tigra, namesto da bi ga bila naredila krotkega, kakor jagnje. Da, vi gospodje ste, katere tožim, ki se bahate z oliko, pa niste družega kakor divjaki; vi, ki trosite med ljudstvo nevero in nečistost ter se čudite potem, da vam ljudstvo odgovarja z zločini in razuzdanostjo. Obsodite le mojega klijenta, za to imate pravico: ali jaz tožim vas, in to je moja dolžnost.«

Te besede so jasne in podučne za vsacega.

Cerkev in šola.

V vročini pasjih dnij podá se velika gospoda iz mestnega zidovja in prahu na kmete, da se odpočije in navžije čistega zraka. Tako biva bralcem Domoljuba znani kardinal Ledohovski sedaj na Solnogradskem, presvitli cesar v Ištu, bolgarski knez se je vrnil s potovanja, belgijski kralj pa se ravnokar odpravlja v toplice. Le sveti oče, slabotni starček, mora bivati v Rimu in sicer ob reki Tiberi, katere hlapi so zdravju jako škodljivi in povzročujejo mrzlico, ne sme zapustiti Vatikana. Res je, da se je preselil v vrtno hišo, ali iz nezdravega kraja se vendar ni oddaljil. Vkljub temu pa je zdravje svetega očeta, Bogu bodi hvala, dokaj trdno in njega osebni zdravnik, kateri ga po navadi vsak dan zjutraj ob 9. uri obišče, se dovoljno izraža o zdravju sv. očeta. Vsaki dan zbere sv. oče okrog sebe kardinale in škofo iz tujih deželá in se z njimi posvetuje o stvareh, važnih za sveto cerkev. Kolikorkrat se oglašé tujci, vsakokrat jih sprejme. O porcijunkuli podal se je sv. oče dvakrat v cerkev v Vatikanu, katera ima porcijunkulske odpustke, da se je udeležil odpustkov. Sedaj se vrše pogajanja med svetim očetom in mehikansko republiko, katera se je dosedaj sovražno obnašala proti katoliški cerkvi gledé poslanca, katerega naj bi mehikanska republika imela pri sv. Stolu. Tudi pogajanja za zjedinenje vzhodnih cerkvá vrlo napredujejo v veselje vsah dobromislečih.

Za čiščenje Najsvetejšega zakramenta osnovali so pred nekaj leti vneti duhovniki zavezo vednega čiščenja. Ta zaveza se kaj naglo razširja in letos obhajali so po Ogerskem, Tirolskem in mnogih drugih krajih svoje shode. Z veseljem beremo, koliko lepega in dobrega da stori ta zaveza za čiščenje Jezusa v Najsv. zakramentu, katerega hudobe in ljudje na vse mogoče načine skrunijo. Tako smo zadnjič povedali, kako se je na Belgijskem oskrnil Najsv. zakrament. Povedati pa moremo danes tudi, da so se na Francoskem, Laškem in v Ameriki osnovale take družbe, katerih jedini namen je, da oskrunijo Jezusa. Ti zavrženi ljudje časté satana, imajo tudi svojo službo božjo, seveda po naši posneto, in pri tem bogoskrnskem opravilu rabijo svete hostije, katere so ukradli iz katoliških cerkvá. Sv. hostije plačujejo po dva do tri goldinarje. Neka grofica na Francoskem se je pohvalila, da je samo v enem letu 100 hostij izročila tem tolovajem v roke, kateri jih potem prebadajo in meljejo s satanskim veseljem. Kar čuditi se moramo, da teh hudobnežev na mestu zemlja ne požre. Zato je pa društvo vednega čiščenja prevzelo nalogo saj nekoliko popraviti, kar se Jezusu nečasti stori.

1. oktobra bode Mažare doletela velika sreča, kajti ta dan bodo se začeli poročati pred županom ali pa državnim uradnikom. Ne gledé na to, da je to skrunjenje zakramenta sv. zakona, je to za Ogersko slabo, kajti enkrat bo le pršla zaslužena kazen, ampak tudi to je za Mažarje slabo, ker bode ta civilni zakon, kakor namreč imenujejo poroko pred županom, požrl vsako leto mnogo denarja. Ko so kovali to postavo, dejali so poslancem, da bo to na leto stalo k večjemu 300.000 gid. Toda

zmotili so se, kajti vsi uradniki in pisarji, ki bodo imeli s tem opraviti, dobili bodo na leto okrogla dva milijona. Uboga Ogrska! Mar bi skrbela za dobre sole, za odvrnjenje pomanjkanja po mnogih krajih, mesto da bi tako denarje proč metala. Seveda, framasonskim židom na Ogrskem ni noben denar prevelik, samo če se s tem stori kaj proti cerkvi! Denar pa tudi ne gre iz njih zepa, ampak je iztisnen iz krvavih žuljev ubogih kmetov, obrtnikov in rokodelcev. To so res zlati časi!

Vrli belgijski katoliki dosegli so, kar so hoteli: novi šolski zakon, ki daje več pravic katoliški cerkvi, je vsprejet. Vse rovanje in divjanje cerkvi nasprotnih strank ni nič pomagalo, katoliki se niso dali premotiti brezmiselnemu vpitju razdivjanih socialistov, ki so grozili celo s prevratom, ako bi bil zakon vsprejet. Ali sedaj, ko je to znamenito dejanje dovršeno, ne upajo si rogoviliti, ampak le po svojih časnikih zabavljajo na vso moč. Učimo se od vrljih Belgijcev, kaj zamore združeno katoličanstvo; tudi pri nas je živa potreba verska šola; kdaj jo dobimo?

Na kneza Ferdinanda, ki je katoličan in vlada nad razkolinimi Bolgari, hudo pritiskajo, da bi prestopil k razkolu ali vsaj svojega sina Borisa dal krstiti po razkolnem obredu; kajti drugače ga ruska vlada noče pripoznati. Tako se glase poročila iz Bolgarije. Knez Ferdinand pa bolj ljubi svojo vero ko kneževski prestol, kajti stara mati njegove soproge je pisala one dni: »Knez Ferdinand je preveren katoličan, da bi kedaj svojo vero zatajil ali tudi dopustil, da krstí njegovega sina po razkolnem obredu in ga vzgojí v razkolu. Ravno taka je tudi knjevinja.« Ta vest je gotovo vesela, ker so v zadnjem času pisali listi, da je knez odpal od vere. —

Nestevilno dokazov podali smo že večkrat bralcem, kako zlobni da so framasoni, kedar se gre za to, da oskodujejo cerkev. Kedar ne morejo z resnico nič opraviti, poslužijo se pa lazi. Tako se je v francoski zbornici nekdanji minister Goblet hudoval, češ, da je dobil nadškof v Rajmzu skozi 30 let vsako leto 700 frankov prav zastonj. Toda nadškof se je oglasil v odprtem pismu na poslanca in mu dokazal, da niti on niti kdo njegovih prednikov ni dobil omenjene svote. Tako je Goblet ostal na cedilu. Na Francoskem se tudi prav jasno vidi, kam pride človek brez vere; kajti pijanstvo množi se tam grozovito in v tej meri se polnijo tudi norišnice. V 16. letih pomnožilo se je število gostiln za 100.000; samomorov bilo je leta 1835. nekaj manj ko 5000, l. 1887. pa nad 10.000; leta 1873. je bilo v norišnicah 39.175 zblaznelih, deset let pozneje pa 49.553. Na 1000 prebivalcev pride le 72 pravih zakonov. In vsemu temu zlu so nekaj gotovo krive brezštevne gostilnice. Framazonu manjka treznosti; kako pa naj jo imajo, če ne verujejo? če po njih uku človek ni boljši ko žival, čemu bi se po tem zatajeval? Brezverstvo pelje tudi v razdivjanost, kar kaže sledeči dogodek. Pri nekem rudokopu bil je 70 leten starček, ki je obhajal petdesetletnico, odkar je stopil v službo. Da se zahvali Bogu za vse v tem času od njega prejete dobrote, podal se je z mnogimi gosti k sveti maši; ko stopi iz cerkve, ustrelili nek anarhist petkrat nanj, pa ga k sreči ne zadene

hudo, razven nekoliko na vratu. Ko morilec to vidi, vrže pripravljeno bombo med množico, pa tako nerodno, da mu kosci razlotele se bombe raztrgajo trebuh in v malo trenutkih umrje. Kaj takega stori le pozivljen človek. — Sv. Ane dan pripetila se je v Bretanju grozna nesreča. Sv. Ana je namreč patrona bretanjskega okraja. Blizu škofijskega mesta Briè je stara njej posvečena cerkev, kamor potuje vsako leto mnogo božjepotnikov. Tudi letos jih je peljal vlak veliko množico. Ko so opravili svojo pobožnost, molili so celo noč v cerkvi sv. Ane, in od 1 ure po polnoči do 1/3 zjutraj sta dva duhovnika neprenehoma obhajala. Ko so se potem romarji vračali domu, skočil je vlak s tira in takoj je bilo 10 mrtvih in 43 ranjenih. Škof sam je prihitel in z njim usmiljenke na mesto nesreče in so stregli ranjenim romarjem. —

Na Nemškem vršil se je zadnje dni avgusta mesca shod nemških katolikov in sicer v Monakovem. Shod se je vršil jako slovesno; 7 nadškofov in škofov in mnogo druge gospode se ga je udeležilo. Prihodnjič bomo kaj več povedali o tem shodu, kajti treba je, da dragim bralcem pokažemo še napredovanje cerkve v onih krajih, v katerih delujejo za vero vneti misijonarji. Sv. Oče obrača veliko skrb zato, da se po krajih, koder se katoliška vera ni razširjena, razpošljejo misijonarji. Tako je sv. Oče naročil apostolskemu vikarju Danskega, naj skrbi za to, da prej ko mogoče pridejo oznanjevalci sv. vere tudi na otok Izland, ki je jedna najbolj severnih dežel na svetu, toraj gotovo tudi jedna najmrzlejših. L. 1550 umrl je zadnji škof mučeniske smrti in od tedaj do danes še ni bilo nobenega katoliškega duhovnika. Na jesen pa odideta dva duhovnika na otok, ki se bodeta posebno pečala z govovimi, katerih je na tem otoku mnogo.

V zadnji vojski med Japonci in Kitajci so na Kitajskem kristijani mnogo trpeli; morili so jih na vse načine, požigali hiše, cerkve, bolnišnice, sirotišnice. Posebno dva generala sta se odlikovala v moritvi, namreč general Jeh in pa namestnik Su-Cu. Prvi je umoril necega francoskega patra in je bil zato k smrti obsojen, drugega pa še čaka zaslužena kazen. Poleg katoliških misijonarjev pa delujejo v Rini tudi še protestantski misijonarji. Toda njih vspehi so zelo majhni in neznamni. Zakaj? Odgovarja nam protestantski duhoven sam: »Kristus nam je naročil evangelij povsod oznanjevati, naročil pa tudi ničesar ne seboj vzeti niti palice niti torbice niti denarja niti kruha in tudi ne dveh sukenj. V polni meri spolnujejo to zapoved katoliški misijonarji, posebno pa jezuiti, med tem ko naši (protestantski namreč) vse seboj vlačijo. Najprvo gre z misijonarjem žena (protestantski duhovni so namreč oženjeni), ta vleče seboj nezmerno veliko hišne oprave, oblek i. dr. Poklic misijonarja pri nas dobiček donaša. Nasproti pa katoliški misijonar nima skoro nič seboj in ravno zato gre lahko med ljudi, med tem ko nas jednega zavidajo zaradi premožnosti in dobrega življenja. V 20. letih smo z velikimi troški komaj 100.000 Kinezov spreobrnil, nasproti pa so katoliki z malimi troški v 18. l. pridobili 500.000 duš in 300 Kitajcev bilo je posvečenih za duhovne.« Tako piše protestantski duhoven o svojih in o naših misijonarjih.

Listek.

Gospod Jožef.

Povest. — Spisal Tr.

IV.

Zalostno je bilo tisto jutro v Prevalu. Na mnogih hišah so bila vrata in okna zaprta, kakor bi bilo vse izumrlo. Občinski svetniki so se praznično oblekli in so šli trepetaje vojakom naproti. Priklanjali so se malone do pama in govorili sladko ter jih proslavljali kot zmagovalce, na skrivnem pa so mislili drugače: samó iz straha so se delali udane in pokorne.

Ko Marget čuje, kaj se godi, zapusti v silni naglici svoje zavetje. Obieče se v najlepšo obleko, pripaše si meč in se napoti na trg z vso »narodno strazo«, kar je ni pristopilo k upornikom. Tam postavi svoje vojake v lepo vrsto, sam pa stopi prédnje, drži se na vso moč pokonci in gleda zelo veličastno in ponosno. Ko pridejo »zmagovalci«, nagovori jih s kričečim slovesnim glasom:

»Rešniki naši, maščevalci naši! Z mogočno roko ste zdrobili v prah krute sovražnike naše lepe domovine. Vrnili ste našemu trgu srečo in mir, našemu trgu, ki je ostal in ostane vsikdar zvest svojim dolžnostim, kajti onih ljudi, ki so se vzdignili proti svobodi in pravici, ne priznavamo in jih nismo priznavali za svoje . . .»

Govoril je še dalje, vedno bolj hripavo in navdušeno, obraz mu je zarudel in potne kaplje so mu stopile na čelo. Vojaki njegovi pa so vpili: »Slava!« in istotako tržani, kolikor jih je prišlo iz radovednosti. Zmagovalci pa so bili pred vsem težni in lačni in zato se razkropé po gostilnah. Kmalu začno razsajati, peti in kričati, kajti vino jim je lezlo v možgane.

Marget se pridruži komisarjem in častnikom, ki so sedeli na trgu pod lipo in pili.

»Gospod Marget, da smo vjeli najmenitnejšega rovarja? . . . Svetujte nam, kam ga spravimo za sedaj; kajti on zasluzi čast, da ga obglavijo v Parizu.«

»Sevé, sévé«, meni brivec. »Ali veste njegovo ime? Kdo pa je bil vodnik?«

»Anton Verne se piše; ohól in prevzetan je od temena do petá, pa mu jo že izbijemo, to prevzetnost. Kakšne ječe imate tu v Prevalu?«

»Ej, slabe. Malone vsakdo uide, kogar zapremo. Kako tudi ne? Ki bi drugače ne mogel, bi lahko z rokama prebil steno, tako stara je hiša in vrh tega še samo pritlična. Veste kaj«, nadaljuje hlastno, ko se spomni, kako zaničljivo mu je Anton gospodoval pred tremi dnevi, »dajte ga meni! Spravim ga v podstrešno izbo, iz katere ne more živ krst, če odstavim lestvo. Ko bi mu pa prišlo na misel, da skoči dol, zlomi si vrat. Tudi imam narodno strazo pri sebi in ta ga gotovo ne pusti živaga izpod strehe.«

Častniki molče nekoliko časa, potem pa izpregovori nekdo: »Zanašamo se na Vas, gospod Marget, da ste pošten človek. Najmanjše sumljivo vedenje Vam vzame glavo . . . Dobro, spravite ga, a zapomnite si, da ste odgovorni zanj. Če bi usel, zgodi se Vam isto,

kar bi se imelo sicer njemu zgoditi — a kaj je to, sami veste.«

Brivca so te rezke besede nekoliko oplatile, a tega ni hotel pokazati in zato odpelje Antona v svojo hišo.

Gospóda pa se je na trgu vedno ziveje razgovarjala. Širokoustil se je posebno Leman, ki pa je pri tem vedno še našel dovolj časa, da je pil in jedel.

»To vam povem, gospódje«, pravi in si natoči vina, »nikdo drug ni kriv upora, kakor duhovni, če te uničimo, pa imamo precej mir. Kdo se je prej kaj menil za kralja in za Boga, dokler jih ni naščuval ta Jožef — ali ste čuli kaj o njem? Grozen človek! Kdo ve, kje se skriva. Če ga nima kakšen Prevalčan, ki se nam sladká na videz, če ga nima, pravim, v kleti ali kje v podstrešni izbi, tudi nič nočem. A da bi jaz bil z vami, gospóda, imel bi ga takoj!«

»No, pa ga pojte iskat, kdo Vam brani?«

»Ne bi ga našel — vrag je prekanjen; saj mu niti Marget ni mogel do živaga, ki vendar misli, da vse premore. A vi ga lahko dobite in še loviti vam ga ne bi bilo treba — zvezanega bi ga vam pripeljali Prevalčani sami.«

»To je nekaj posebnega. Le brž na dan z besedo, gospod Leman!«

»No, vi gospóda, imate vso oblast v roki. Razglasite po trgu, da povežete vse prebivalce in podavite, če vam ne izdajo duhovnika. Pametno bi bilo to, gospóda! Le pomislite, kaj se še lahko zgodi. Če se izmuzne Jožef odtod, naščuje z gladkim svojim jezikom vse sosedne občine proti nam. In glejte, spet imamo boj, čisto nepotreben boj.«

»Odlične, zlatá so vredne Vaše besede!« pritrde mu vsi. »Dajte, gospod, kar sami napravite oglas, a mi ga podpisemo, potem pa damo pribiti na vsako hišo.«

Leman se loti prijetnega dela in v kratkem času je bil oglas dovršen.

Zvečer pa so postajali ljudje pred hišami in ga čitali. Vsakomur je izginila kri iz obraza in ni ga bilo, ki bi na tihem ne molil in se ne tresel za svoje življenje . . .

Gospod Jožef je bil varno skrit pri nekem poštenem krojaču. Ta prebere oglas, a ne reče ničesar niti ga ne oznani duhovniku; še na misel mu ni prišlo, da bi ga izdal. Tudi žena je zvedela o groznem pretanju; vsa je trepetala za moža, kakor tudi za gospóda in jokala je, da je imela že rdeče in motne oči.

Ko prinese gospódu Jožefu večerjo, ne more se vzdržati in jokaje mu začne tožiti o krutosti preganjalcev in kaj so danes razglasili. Duhovnik ne odgovori ničesar. Ko pa krojačeva žena odide, poklekne pred razpeló in dolgo časa moli; potem pa ogrne suktnjo, in kadar vidi, da ga ravno nihče ne opazuje, odhiti po hodniku na cesto. Z urnimi koraki pride do mestne hiše, potka na vrata neke sobe, iz katere je čul glasno govorjenje in nato stoji pred častniki in komisarji. Izraz na njegovem bledem obrazu je veličasten, ko jih miren nagovori:

»Zakaj zagate zvestim tržanom? Tukaj so moje roke; uklenite me in pošljite me na morišče!«

Komisarji se molče spogledavajo; videlo se jim je, da jih je sram. Naposled vstane predsednik in pravi alovosno:

»Ali ste prisegli zvestobo vladi in državi?«

Ponosno mu odgovori gospod Jožef:

»Zvest državljan sem bil, odkar se zavedam, zato mi ni treba zvestobe še prisegati. A moja dolžnost ni, da se pokerim krivičnim ukazom vlade, ki je umorila kralja in hoče odstaviti vero; predno pa se ji posreči, odstavi Bog njo samo in moja največja želja je, da se to zgodi kolikor mogoče hitro.«

Nikdo mu ne odgovori na te besede, a vsem se je bliskalo sovraštvo v očeh.

»Tožijo Vas, da ste podpihovali ljudi k brezumnemu upor in jih tako pahnili v gotovo pogubo.«

»Ni res! Podpihoval nisem nikogar, a tudi mej nisem stavil nikomur, ker bi bilo brez uspeha. Ko bi bila vaša dela pravična, ne bi se vam bilo treba bati ni podpihovanja ni uporov. Tako pa si lahko mislite, da se bo končalo vaše nasilstvo prej ali slej, če ne samo ob sebi, pa s silo. Veselilo bi me, ko bi bil jaz zadnja zrtev.«

Komisarji poskočijo razjarjeni s stolov.

»Môlci, če ne ti zamašimo usta! — Uklenite ga, pa ven z njim. . . Kakšno je Vaše stanovanje Leman? Če je dovolj trdno, vzemite ga k sebi, sicer nam uide, predno dobi plačilo za svojo prevzetnost.«

»Oj,« zareži se veselo pisar in si mane roke. »Ko bi bil tudi v najbolj raztrgani bajti, njega vam spravim tako, da se ne izmuzne, četudi bi bil v zvezi s samim vragom. . . Ako bo treba, priklenem ga, kakor psa.«

Od samega zlobnega veselja se mu svetijo oči, ko tira zasmehovaje nesrečnega duhovnika v svoje stanovanje.

V.

Malo prej pa je stopal Anton Verne z zavezanima rokama, še ves bleđ in slab med dvema orožnikoma po stopnicah Margetovega stanovanja. Vrhu stopnic pa je stala Marija.

»Pojdi, kdo te je klical?« zareži nanjo oče. Ko ugleda deklica Antona, obledí in omahne v sobo. Srce se ji stisne, kakor bi ji ga zgrabila železna roka, moči jo zapuščajo in skoro nezavestna se nasloni na steno. Misli ni mogla ničesar, ponosljala je samo polglasno: »Kaj mu hočejo, kaj bo z njim?«

»Vidiš, junače moj mladi, izpregovori Marget, ko pridejo v podstrešno izbo, »tu smo ti napravili tako prijetno stanovanje, da ti nikakor ne bo sile. Tudi hrano boš dobil vselej, kadar ne bomo pozabili. . . Sploh pa, kako ste že rekli takrat, slavni moj Verne? Čim manj hrupa delate, tem bolje bo za Vas! To je zlato pravilo, dečko, izpolnjuj ga vestno in dobro se ti bo godilo na tem in na onem svetu, kakor tistemu, ki stariše uboga. Ker boš imel dovolj časa, pripravljaj se lahko malo za oni svet; naredi testament in tako dalje. . . Kadar boš česa nujnega potreboval, kar mene pokliči; če bom prišel, tega seveda ne vem. Dobro se imej!«

Anton ga niti poslušal ni. Bolan še in truden legel je takoj na posteljo, a zaspati ni mogel. Tu v samoti je še toliko bolj čutil svoje žalostno stanje in spomin na pretekle dni in strah pred prihodnimi ga je vznemirjal, da se mu je zdaj pa zdaj izvil iz prsi težek vzdih. Kakšen pogum, kakšen up ga je navdajal, ko je vodil bojaželjno četo v boj. Sanjal je, da pridobi zmago pravični stvari, da osreči domovino in pahnje drzne nasilnike v prepad, kakor bi zaslužili; potem pa bi lahko dejal s ponosom, da ni živel zastonj, ampak da je tudi on pripomogel svobodi in veri do zmage. . . A zdaj! Sovražniki vriskajo in se veselje, a prijatelji njegovi so razkropljeni in tavajo morda okrog brez vodnika, v uboštvu in strahu.

Silno so ga težile te misli, da se je obračal na postelji sem ter tja, kakor bi hotel odvaliti kamen raz prsi, a ne more.

Potem pa se je spomnil na Marijo. Videl jo je, kako se je prestrašila o njegovem prihodu. V isti hiši je z njo, a sam Bog ve, če jo bo še kedaj videl; morda ga prej odpeljejo v smrt, in niti roke ji ne bo mogel več stisniti, niti ji reči »z Bogom!« v slovó. . .

Še-le proti večeru je malo zaspal, a mučile so ga nemirne sanje, tako da je čutil o zori, ko se je vzbudil, vroče znojne kaplje na sencih. Solnce je posijalo z blagodejno milobo skozi okno. Jutranji sveži zrak je osvobodil Antona nekoliko črnih ponočnij mislij in vesel up in nov pogum mu je razširil srce. Sam ni vedel niti jedne rešilne poti in vendar je čutil, da ne bo umrl žalostne smrti na morišču, čutil je, da bo še srečen. Toda če noče umreti, ne sme čakati, da ga odvedó v Pariz, kar je slutil, da bi se lahko zgodilo, ampak ubežati je treba takoj. A kako?

In zopet ga je začelo mučiti razmišljanje. Belil si je glavo že tri dni, a zaman. Najbolj žalosten pa je bil na večer tretjega dne. Ko je dobil večerjo, prereže kruh in v njem dobi listek:

»Dragi Anton!

V petek na vse zgodaj te hočejo odpeljati. Jaz sem prosila zate in jokala, a vsi so trdosréni. Od prvega trenutka pa do zdaj sem mislila, kako bi te mogla rešiti, pa je vse nemogoče. Druzega ne morem, kakor jokam in jokam in molim zate. Poljubim te, Anton, a ne v slovó. Bog bo dal, da se še srečna vidiš.

Marija.

Prvikrat po dolgem času je tudi on čutil v očeh solzé, ki so ga pekle, kakor bi bile iz raztopljenega svinca. A čudno! Po noči je spal sladko in trdno, kakor še nikoli, kar je bil v ječi. Tisti hip pa, ko vstane, zasveti se mu v glavi.

»Naj bo, kar hoče, škodilo mi ne bo,« pravi sam záse. Ves dan je hodil nestrpnó po sobi in niti jesti se mu ni ljubilo, začelo se je temniti in kolikor bolj se je delal mrak, tem nemirnejši je postajal Anton. Časih je poskusil, če se mu je vrnila v roke poprejšnja moč in prepričal se je, da je trdna njegova narava premagala slaboto, ki jo je čutil dolgo časa zaradi silnega udarca.

Vojaka od »narodne straže«, ki mu je nosil večerjo, je spremljal vselej tovariš, zato Anton ni mogel o tej priložnosti izvesti svoje namere. Ko čuje, da prihajata po stopnicah, leže na posteljo. Vojak pride, odklene vrata in položi večerjo na mizo. Z glasom, kolikor mogoče slabim, ogovori ga Anton: »Slabo mi je. Sporočite Margetu, naj blagovoli priti k meni za trenotek.« Vojak odide, a Anton skoči s postelje. V vsi naglici se obleče in vtakne v žep kruh, ki so mu ga dali za večerjo, potem pa stopi k durim.

Od nemira so se mu tresla ustna. »Da bi le sam prišel! Če misli, da sem bolan, čutil se bo varnega . . . Čuj!«

Res, Marget je sam.

Z zaničljivim nasmehom stopi čez prag, a v tistem hipu ga zgrabijo močne roke Antonove. Ubogi Marget sam ni vedel, kako je prišlo, da je tako urno ležal na postelji, da je imel v usta robec zatlačen, da je imel roke na hrbtu zvezane.

»Oprostite, gospod Marget«, prigovarja mu Anton. »Ko bi mi bilo mogoče, da se spravim od tod na kakšen drugačen način, nikar ne mislite, da bi tako delal z Vami. A sila kola lomi. Četudi mi je prav od srca žal, nocojsnjo noč Vam ne kaže drugzega, kakor da se udaste v voljo božjo in zaspate na moji postelji.«

Med tem, ko nateguje brivec vrv, da bi jo pretrgal, a se mu ne posreči, odpre Verne mirno vrata in pogleda po podstresju in dol na hodnik. Čisto temno je, ker ni nikjer kakšnega okna, razven v izbiči. Nato potiplje, če je naslonjena lestva in s trdimi koraki stopa na hodnik, kjer je vedno stražil vojak. Anton gre naravnost v sobo Margetovo, da bi ne obudil kakega suma. Helena in Marija sta doma. Komaj se prikaže, dene prst na usta, potem pa s tihim glasom pripoveduje, kako se je rešil in ju prosi odpuščanja, da se je tako malo plemenito maščeval nad Margetom.

»Ne skrbi, Anton, in ne opravičuj se! Saj si ti rešen, a po očeta pridemo jutri o zori, kadar nesó za-te zajutrek . . .«

Kako so se poslavljali, nečem pripovedovati. Najzalogostnejši je tako slovo, ko pekó solze v očeh, a beseda ne more na jezik, tako slovo, ko se vsakomur krči srce v bolečini, ko si vsakdo misli: »Bog vé, te li vidim še kedaj?«

Ko sta ga preskrbeli Margetovi s hrano in se nekaterimi drugimi potrebnimi stvarmi, odide Anton z naglimi koraki. Noč je bila jasna; že so se prizigale zvezde, a na vzhodu je vstajala luna, mrzla in krvavo-rdeča. Še tesneje se zavije Anton v svoj plašč in hiti kolikor more skozi trg in še dalje, dalje . . . (Konec sledi.)

Podobe iz življenja.

(Dalje.)

Nič ni tako skrito, da bi ne bilo kedaj očito.

Župnik iz spodnjih Goric dobi nekega dne v evangeljski knjigi listek, na katerem je bilo to-le zapisano:

»Včeraj, t. j. v nedeljo, dne 9. avgusta leta 1851. ob desetih zvečer sta me na potu ob »Jezeru« gostilničar Vrvar in rudar Mirtič zavrtno napadla, oropala in umorila. Truplo moje sta pa morilca potem vrgla v jezero. Molite, častiti gospod za mojo dušo! Matevž Volec.«

Vsak otrok v Spodnjih Goricah je poznal Matevža Volca. Živel je v bližnjem mestu in prišel večkrat tusem po opravkih; bil je namreč branjevec ter je hodil in ponujal svojo robo od hiše do hiše. Še dan popreje je bil v vasi. Popoldne je šel v gostilno ter se ondi pokrepčal, proti večeru pa se je napotil proti domu.

Dasi je župnik precej dolgo premišljeval o skrivnostnem listku, ni mogel nič gotovega ukreniti. Zato je šel drugo jutro k nekemu uradniku, dobremu znancu, in mu pokaže listek, da bi mu oni potem svetoval, kaj naj stori. — Kdo naj pa popiše njegovo začudenje, ko stopi v pisarno in vidi, da je listek čisto prazen! Kakor okamenel stoji pred uradnikom.

»Najbrže se vam je sanjalo, gospod župnik,« méni uradnik smehljaje.

»Motite se, gospod uradnik«, odgovori duhovnik resno, »kar vam pripovedujem, čital sem od besede do besede na papirju.«

Uradnik je bil osupnjen; poznal je župnika že več let in cenil ga je kot previdnega moža. O resnici te stvari torej ni mogel dvomiti, dasiravno je bila stvar tako skrivnostna. Svetoval je župniku, naj vse mirno opazuje in na tihem stvar zasleduje.

Poslal je sam precej v mesto zaupnega moža, ki naj bi poizvedel, kaj je z Volcem. Kmalu se je vrnil sel in sporočil, da branjevca še sedaj ni nazaj, in da so njegovi ljudje v velikih skrbih.

Sedaj ni hotel uradnik nič več odlašati. Ves dogodek je objavil sodišču.

Že čez nekaj časa so prišli orožniki in odpeljali krčmarja Vrvarja in rudarja Mirtiča. Preiskali so njiju stanovanja, pa našli niso nič sumljivega. Ravno tako je bil tudi zastonj ves trud zastonj, da bi našli truplo umorjenca v jezeru. Že so mislili, da je vsa stvar izmišljena, ter so hoteli oba zatoženca izpustiti. Kar najdeta dva ribiča truplo nesrečnega Matevža Volca. Bilo je na več mestih ranjeno, in nobenega dvoma ni bilo več, da je bil umorjen.

V desnici umorjenega ki je bila krčevito stisnjena, dobe koščen gumb, ki je bil po sodnijski preiskavi čisto jednak in podoben gumbom krčmarjeve suknje; na suknji pa je ravno jednega gumba manjkalo.

Krčmar Vrvar izgubi pri pogledu na svoj gumb vse upanje, da bi se še rešil, in pripozna, da je storil z rudarjem Mirtičem grozni zločin. Zlobnemu Mirtiču pa ni pomagala nobena laž več.

Kako pa je prišlo tisto skrivnostno pisanje v evangeljsko knjigo, ki je potem zopet tako hitro izginilo? Že so mislili, da je tu posegla vmes kaka visja moč, kar se stvar sama prav lepo razvozlja.

V župnišču je živel ubog sorodnik župnikov, Martin po imenu. Opravljal je razna hišna opravila. In ta je povedal to le:

•Tisti večer, ko je bil Volec umorjen, sem skrivaj zapustil župnišče brez župnikovega dovoljenja, ter sem šel v bližnjo vas znanca obiskat. Ko sem se ob desetih vračal, sem bil priča tega zločina. V hipu sem spoznal nevarnost za Voleca, pa bil sem premalo srčen, da bi se boril z dvema močnima možema. Skril sem se za plot, dokler se nista morilca pa dovršenem umoru oddaljila. Vso noč nisem zatisnil očesa. Vest me je vedno opominjala, da naj župniku ali sodniku vso stvar naznanim. Toda bal sem se prvič, da bi me župnik ne kaznoval, ker sem šel iz župnišča, ne da bi on vedel; drugič sem se sramoval, ker sem bil tako strahopeten, da nisem nesrečniku pomagal; naposled sem se pa tudi bal, da bi se morilca nad menoj ne maščevala, če bi ju ovadil. Po dolgem premišljevanju sklenem napisati tisti listek in ga vtakniti v evangeljsko knjigo. Kmalu na to se domislim, kako nespametno sem ravnal, ker pisava bi me lahko izdala. Vest mi je bila že zopet mirna, ker prepričan sem bil, da sem obvestil vsaj župnika. Drugo jutro, ko je župnik še spal, se splazim v pisalnico, in zamenjam popisani listek s praznim. — To je bila vsa skrivnost. •

Nič ni tako skrito, da bi ne bilo kedaj očito.

Gospodarske stvari.

Sredstvo proti hlēnt gobi. 950 gramov navadne soli in 50 gramov stolčene borove kisline je treba dobro zmešati, in 5 litrov vode (in sicer vrele) notri vliti. S to vročo zmesjo naj se močijo nekaj dnij, po dvakrat na dan, že velike in še-le poganjajoče gobe, ali pa tudi les, iz katerega poganjajo. Moči naj se s kakim čopičem ali pa po luknjicah tudi z brizgalko.

Sredstvo proti kačjemu strupu. Kot najboljšo sredstvo proti kačjemu piku navaja učeni profesor zdravilstva Kaufmann kromovo kislino (Chromsäure). Ta naj se kar neposredno uporablja na rani in sicer 1:100 (in einer Lösung 1:100). Veščaki so to zdravilo priznali kot najboljšo izmed do sedaj izumljenih sredstev proti kačjemu piku.

Zaostalo trebilo pri kravah. Večkrat se zgodi, da trebilo po porodu pri kravah noče se odpraviti. To je napaka, večja kakor se navadno misli. Živinozdravniki hočejo navadno to s silo odpraviti, kar pa je včasih nevarno, ker se lahko poškoduje maternica in povzročijo še druge bolezni. Tudi menijo, da je ta bolezen nekako zasebna, zato tudi ne rabijo navadno nobenih zdravil. Vendar so ljudje po nekod ruzega mnenja, ker v takih sitnih slučajih vspešno rabijo razna domača zdravila, katerih nekaj hočem tu opisati.

Kadar se krava otéli, se ji navadno dá zmes od perišča domačega prosa, svinjske masti in čebule. To vse se lepo opeče in po otelitvi kravi dá. Če pa trebilo pravi čas — navadno v šestih urah — ne pride, treba začeti z zdravili, ali z naglico še vendar ni treba tega. Trebilo namreč po naravni poti več dnij ne pride, na-

zadnje pa se vendar samo odpravi. V takem slučaju svetujejo nekateri živino primerno krmiti, da ne zgubi mleka in zival preveč ne shujša. Nekateri ga skuhamo v vodi, v katero se je djalo kolmeža štreno od lanene preje; to devajo devajo na križ (hrbtanec) kravi in pokrijejo z odejo. Še bolj pa se svetuje sledeče zdravilo: Vzemi prosa, kateremu dodaj kakšno jajce, nekaj metlike in strupne trave.*) Vse to se zopet na svinjski masti opeče in nekaj shlajeno dá živini. Seveda je treba zdravilo večkrat ponoviti, ako prvič ne pomaga.

Kdaj naj se seje repa? Seveda je za to odločen čas, kadar se zito požanje, oziroma v raznih krajih različno. Planinci sejejo jo v nalašč prihranjeno zemljo okoli kresa, drugi v strnišče delajo še blizu srede avgusta. Vprašanje pa je, kateri čas je najboljši za setev repinega semena, ali v jutru, opoldne ali zvečer? Znano je namreč, da je to seme oljnato, kateremu vročina solca in gorkota zemlje rado vzame kaljivost. Vrh tega se rade pritisnejo majhne mušice, katere mlade rastlinice, komaj šele iz zemlje gledajoče, popolno oglodajo. Da se seme pravi čas vseje in naglo kali, treba pomniti sledeče:

1. Spravi gnoj frišen v zemljo in ne daj ga sušiti na njivi, da se s tem redé pozneje škodljive mušice.
2. Skrbi, da pride seme v novo izorano zemljo, kjer v suši še vsaj najde nekaj vlage za kaljivost.
3. Če pa vse to nič ne pomaga, svetujem ti, da seješ seme zvečer, kadar meniš drugi dan rano jo zbranati. Rosa namreč bode mu po noči kaj dobro dela in tudi v najhujši suši vendar bo kalilo seme.

Kdor tega ne veruje, naj poskusi sejati nekaj semena opoldne v vročo zemljo in nekaj zvečer v hladu, pa videl bode razliko, kako bode poganjalo. Seveda to vse velja le bolj za vroče poletno vreme, ob deževju se itak ni bati za kaljivost semena. Pohorski.

*) Strupna trava je podobna mlademu borovemu višiču, samo da ima jako drobne iglice in je nizke rasti. Nahaja se na suhem prostoru, kjer med vresjem in drugo redko travo molí svoj majhen klobuček na dan. Ta rastlina je tudi dobro zdravilo zoper lišaje na licu. Zmane se in s sokom lišaji oribajo.

Razne novice.

(Napovedan je boj.) Zadnji •Rodoljub• z dné 17. avgusta je prinesel članek z naslovom: •Napovedan je boj!• Pač se je vprašal vsak izmed dragih naših bralcev, ako je omenjeni napis prebral: Na koga pojdemo? Ali na Turka, ali na Laha? — Ne, dragi prijatelji •Domo-ljubovi!• Slovenska liberalna stranka kliče na boj zoper našo katoliško narodno stranko pri bodočih volitvah za kranjski deželni zbor. Naše poslance, kateri so se v deželnem zboru vedno potegovali za deželne koristi, kateri so odločno nasprotovali povišanju priklad, akoravno jih je narodno liberalna stranka vedno zahtevala — te naše poslance hočejo liberalci pri novih volitvah odstraniti in s takimi nadomestiti, kateri bodo trobili v njihov rog ter dovolili vse, kar bodo ljubljanski radikalci zahtevali

od naše uboge dežele. Tem gospodom dežela se ni dovolj plačala za ljubljansko gledališče, za dvakrat predrago deželno bolnišnico — sedaj hočejo še, da se napravi za hčere ljubljanskih radikalcev nova višja dekliška šola, i. t. d. Take poslance, kateri bodo vedno tako plesali, kakor bosta Hribar in Tavčar godla, hočejo liberalci imeti v našem deželnem zboru. »Slov. Narod« zato naravnost opozarja svoje somišljenike po deželi, naj brusijo nože za vratove katoliško narodnih mož. Hribar in Tavčar sklicujeta shode po deželi kakor v Idriji in v Črnomlju, na katerih se zlasti kmetom hlinita kot najboljša prijatelja, akoravno sta zakrivila prisilno legalizacijo in lovski zakon, bahata se, da sta sama navdušena katoličana, in s svojimi katoliško izrejenimi otroci, očitno izjavljata, da ne marata ne za škofa ne za duhovne ter pridušujeta naše kmete, naj se vendar že enkrat odpovedó svojim najhujšim nasprotnikom po farovžih in se vprežejo v njihov liberalni voz. — Tako se godi sedaj po naši deželi. Kdo se tedaj ne bi smejal »Rodoljubu«, kateri dolži katoliško-narodno stranko, da je ona napovedala boj za prihodnje volitve. Ali ne traja ta boj še od onega trenutka, ko je liberalna stranka zapustila staro slovensko geslo: »Vse za vero, dom cesarja!« Ali more kateri pameten človek naši stranki zameriti, ker hoče v deželnem zboru take može, kateri bodo zastopali njena načela in koristi kmetiskega in delavskega stanu? In tega boja se liberalci boje. »Rodoljub« sam priznava, da bo za njegovo stranko težaven boj. Ako bo za radikalce težaven, tudi za nas ne bo lahak, kajti nasprotnik je zelo zvižaden in pretkan. Volilci bodo morali pokazati, ali imajo toliko zdrave pameti in razsodnosti, da bodo volili take poslance, ki delajo v njih korist.

(Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji.) Č. g. Franc Vračun, kaplan pri sv. Egidiju pri Turjaku je nameščen kot provizor sv. Nikolaja pri Viderdriju; č. g. Franc Hurt, provizor pri sv. Egidiju pride za I. kapelana v Stari Trg. Premeščen je č. g. Josip Potovšek, kapelan v Vidmu, kot tretji kaplan v Celje. Novonameščeni so sledeči gg. novomašniki: Josip Kolarič kot duhovni pomočnik v Grizab, Jakob Palir kot kapelan v Leskovcu, Andrej Bračič pri sv. Egidiju pri Turjaku, Franc Hlastec v Vitanju, Karol Kumer v Vidmu in Josip Trafenik v Smartnu pri Slov. Gradcu.

(Z Bleda) se nam poroča: O vožnji romarjev čez jezero na otok smo zvedeli od romarjev, da je zelo draga, da nekateri vozniki zanjo zahtevajo po 20, 30, celo 40 kr. Temu nasproti smo zvedeli, da voznik na Mlinem tam, kjer je pot čez jezero do otoka najkrajša, računa za vožnjo sem in tje le 6 krajcarjev. Revni romarji, ki se radi ceno vozijo, naj se torej oglase za vožnjo pri tem brodniku.

(Katol. delavska družba v Idriji) izgubila je svojega vzornega načelnika, vrlega c. kr. paznika g. Jakoba Likar-ja, kateri je umrl v ljubljanski bolnišnici v petek dne 16 avgusta. Blagi pokojnik je začel bolehati pred kakimi štirimi meseci, bolezen v želodcu je ponehaval, a se zopet povračevala, slednjič se je vlegel — a zopet je vstal in se podal v Gleichenberg s trdnim upanjem,

da se ondi popolno ozdravi; a ondi postajalo mu je le še hujše, vrnil se je proti domu, podal se v ljubljansko bolnišnico, a tu prestrigla mu je v 45. letu kruta smrt nit upapolnega življenja. Truplo dragega ranjcega pripeljalo se je v Idrijo in se tu pri sv. Križu v ponedeljek dne 19. avg. pokopalo. Dragi pokojnik je bil svitel biser, bistra pamet in posebna nadarjenost sta ga dičili, v službi skoro prevesten, vzvišeno mišljenje naklonilo mu je obilo prijateljev med idrijskim prebivalstvom; priča temu je bil veličasten pogreb. Ob njegovem preranem grobu toči bridke solze zapuščena obitelj, žaluje oče z znanci in mnogobrojnimi prijatelji, prav posebno pa čuti ta hudi udarec »katoliška delavska družba«, katero je ranjki g. Jakob Likar vzorno vodil in povsodi častno zastopal. N. v m. p.

(Iz Belekrajine) 24. avgusta: »Svoje prijatelje in somišljenike na deželi prosimo, naj nas o klerikalni agitaciji natančno poučijo. Zlasti naj gledajo, da gg. kaplani ne bodo prestopili agitaciji po kazenskem zakonu določenih mej; kjer bi se to zgodilo, tam naj se brezozirno pokliče na pomoč sodišče.« Ta zahteva »Narodova« kaže vso onemoglost in podlost liberalizma. Paragrafi, policija, sodišče, to je njegova podpora in rešitev. Pa glejmo, kdo so tu pri nas, na katere glasilo slovenskega razumnštva adresira ono olikano (?) nakano. Bode li sramotni posel grdega vohunstva in ovađustva prevzel naš prosti narod? Velika množica belokranjskega ljudstva je udana svoji duhovščini. Naše ljudstvo je žaljeno in z nevoljo odvrča od sebe ostudno službo. Dobé se posamezniki, ki so duhovnikom nasprotni, so pa ti popojedinci v občini najslabši ljudje in radi jih prepuščamo našim nasprotnikom. — Bodo li oni posel prevzeli c. kr. uradniki? Mislimo, da tudi oni radi odklanjajo nečastno službo, kakoršno je razpisal »Slov. Narod«. Preostajejo nam še gospodje učitelji. Velika večina naših učiteljev dela složno z duhovniki za blagor ljudstva. — Somišljeniki pozor! Nasprotnik je delaven in zvit.

(.Katoliške politične društvo v Vipavi*) napravi v nedeljo dne 15. septembra javen shod na dvorišču gosp. grofa Lanthieri-ja — na prostoru kakor lansko leto, — h kateremu vabi vse ude in zavedne može. Pričetek ob 4. uri popoldne. — Vspored: O političnem položaju govori dr. Žitnik; o posojilnicah govori Jan. Mikš; slučajnosti.

(Pot skozi Bornov živalski vrt na Koroško.) Občine sv. Katarina, Krize, Naklo, Kovor, Ovsiše so blizo tri leta v nasprotju z Bornom zaradi pota, ki vodi od Tržiča po bistriski dolini skozi Bornov živalski vrt na k Jezeru na Koroškem. Deželni odbor kranjski je na pritožbo imenovanih občin razpisal razpravo na lici mesta, katero je vodil dne 21. maja 1894 v ta namen pooblaščen uradnik deželnega odbora dr. Zbašnjak nepristransko in v zadovoljnost interesentov. Zaslišana so bila županstva iz trziške okolice in drugi prizadeti. Menili smo, da je neprijetni razpor za vselej poravnán in da baron Bornovo oskrbnštvo ne bo delalo več nobenih sitnostij. Toda že 17. julija 1894. l. je sklical g. Mallner

več mož St. Katarinske občine in jih na različne načine oregovarjal, naj se odreko tej javni poti ter da naj gonijo živino čez Lom. Može seveda so bili toliko pametni, da se niso dali pregovoriti, če tudi se je to pregovarjanje se ponavljalo. — Zaradi tega je zgoraj omenjenih pet zupanj poslalo začetkom maja l. 1895. prošnjo deželnemu odboru v Ljubljano, naj na podlagi obravnave, vršivše se dne 21. maja 1894 izda odlok, s katerim se določi tudi uradno pot skozi Bornov živalski vrt proti Jezeru kot javno pot, da bo končno za vselej rešena kočljiva zadeva, katera je v našem kraju napravila posestnikom že toliko potov, strokov, nepotrebnih preprirov in sovrašva ter da odstranijo s tega javnega pota tudi one lese, katere je postavil Born, a bi jih ne bil smel postaviti na javni poti. — Kakor sem zvedel, deželni odbor kranjski na to prošnjo petero občin tržiškega okraja še ni odgovoril. Zakaž da čaka, ne vemo, to pa nam je znano, da je deželni odbor v prvi vrsti dolžan varovati pravice občin in občinarjev. Zato se smemo nadejati v tem oziru hitrega in povoljnega odgovora. — Pozneje se je sklicalo neko posvetovanje v Trzič, a so se posestniki dobro držali in je vse ostalo pri starem glede pota. — Sedaj menda vendar pride jasen odlok.

(Strašna nesreča.) V selu Ribordone, pokrajina Torin, v Italiji, praznovali so te dni cerkveni god. K tej cerkveni slavnosti prihitelo je iz bližnjih krajev na božjo pot več sto vernih. Romarji so prenočili kjer in kakor so mogli, kakor je to že obično ob tacih prilikah. Par sto romarjev nastanilo se je v širni zgradbi blizu cerkve, kjer so jim nastlali za prenočišče slame po podu. V prvem nadstropju je prenočilo nad štiristo ženskah, v pritličju pa so počivali moški. Okolo polnoči hotela je jedna ženska popraviti petrolejvo svetiljko, ker je ista močno kadila. Nesreča je hotela, da je padla svetilka na tla, se razbila in goreči petrolej je zavil hipoma slamo, žene in oblačila v strašni svoj plašč. Kdo bi mogel opisati strašne prizore, ki so se tu dogajali? Okna so bila zavarovana z železnim omrežjem, goreča dvorana imela je samo jedna vrata in ta bila so zaklenjena od zunaj!! Na izdatno pomoč ni bilo niti misliti, kajti selo Ribordone, ki šteje 1274 dus, ima samo jeden neznamenit studenec. Može so rešili, kolikor nesrečnic so rešiti mogli, a sila teško in nevarno delo je bilo to v strašni, plamteči — zivi gnječi! Rešitelji so se morali kmalo umakniti pred požarom in prepustiti nesrečnice strašni njih usodi. Poslopje je izgorelo popolnoma, potem se je zrušilo. — Pričelo se je takoj drugo, srce pretresujoče delo: izkopavanje mrličev. Zgorelo je gotovo nad petdeset ženskah; do predvčerajšnjem izkopali so izpod ruševin 14 popolnoma sežganih trupel. Par sto nesrečnih ženskah je več ali manj hudo opečenih.

(Iz višnjegorske okolice), dne 21. avgusta 1895. Kakor je že znano, gre naš čast. g. kapelan Jak. Pavlovčič za beneficijata na Vače. Služboval je tukaj nad tri leta. Tukajšnjo njegovo delovanje rodilo je pri nas obilen sad. Vpeljal je v naši fari vsako nedeljo skupen sv. križev pot in šestnedeljsko pobožnost sv. Alojzija,

kar je versko življenje jako pozivilo. Plodonosno je bilo njegovo delovanje na priznici in v šoli. Vse sploh je ljubilo vsestransko vzornega gospoda. Dokaz temu je bilo njegovo kratko, a prisrčno poslovanje minolo nedeljo popoldan. Zelimo mu tudi v novi službi vse sreče in obilnega vspeha!

(Za 18 nevičev 3 ljudi usmrtil.) V Avgsburgu na Bavarskem se je pred kratkim sprlo 5 hlapcev z nekim mlinarjem zaradi 30 pfenigov, kar je v našem denarju 18 krajcarjev vredno. Ko so ga njegovi nasprotniki zasledovali in mu grozili, potegne mlinar v stiski svoj precej dolgi nož ter začne ves besen mahati po nasprotnikih. Jeden izmed njih je takoj mrtev oblezal, dva pa sta še tisto noč umrla.

(Iz Lahovič pri Cerkljah) se nam poroča: Dne 3. avgusta je bila huda ura v Lahovičah. Toča je zeló pobila polje. Škode je nad 12.000 gl. Vse je vničeno: ajda, proso, oves, turšica. Popoldne ob 3. uri je strela zadela kmetico vulgo Toniko iz Lahovič št. 19, ko je vola držala na polju. Oba je ubila. Sadnih dreves je mnogo zrovalo, po borstih polomilo smreke in hraste. Po borstih imajo škode štirje posestniki nad 1600 gl. Dalje je tudi 7—8 kozolcev polomil vihar. Celó otroke je metal po cesti.

(Vedno stara pesem o tržiških planinah!) Iz tržiškega kota se nam piše: Mnogo ste že poročali v »Slovincu o čudnih razmerah, katere vladajo v tržiških planinah, ki vedno hujše čutijo, kako se Born kakor jež širi na vse strani, ter hoče to neomejeno gosdodariti. On svobodno šari na svojem posestvu in nobeno oblastvo ga pri tem ne nadzoruje, kako da dela. Hujše pa pazi znani Vam Mallner, kako se gibljejo kmetje sosedje na svojih planinah, katere so si v hudi borbi do sedaj še ohranili. Tako je nedavno neki skrbni posestnik hotel svojo planino, ležečo okoli 1500 metrov visoko, katere del pa je zapisan v katastru kot gozd, iztrebiti. Naročil je nekemu delavcu, naj poseka nekaj smerečjih »košev«, ker smereke v taki višavi itak le počasi in malo dorasejo. Iz tega posekanega drevja je napravil oglje, toda je imel pri tem toliko truda, da se mu delo ni splačalo. Posestnik pa tudi ni imel nobenega dobička, ker je oddal delo zastonj in je hotel le tem potom del svoje planine iztrebiti, da bi imel nekaj več paše. Svet tukaj je le malo napet in ni se bati, ako se pametno iztrebi, da bi se bilo bati vsled tega kakih plazov. Toda okrajno glavarstvo v Kranju je seveda ne brez posredovanja veččaka Mallnerja dotičnega posestnika obsodilo zaradi »opustošenja« na 40 gl. kazni. Tako se pri nas pohvalijo gospodarji, ki bi radi zboljšali svojo živinorejo. Seveda divji kozli Bornovi so več vredni, kakor gorenjska živina in Gorenjci sami!

(Konjsko dirke v trab) priredi konjerejski odsek c. kr. kmetijske družbe kranjske v Št. Jerneju na Dolenskem v pondeljek dne 9. septembra t. l., in sicer v prvih dveh oddelkih samo za kmetijske posestnike, v drugih oddelkih za vse brez izjeme. Dirka bode popoldne ob 2. uri na novem dirkališču I, dirka tri-in štiriletnih zrebcev in kobil, daljava 1600 metrov tri darila:

200, 100 in 50 kron. II. dirka starejših kranjskih zrebcev in kobil, daljava 2400 m., tri darila: 100, 50 in 25 kron. III. dirka za konje vsake starosti, ki so najmanj pol leta lastnina istega posestnika; daljava 2400 m., štiri darila: 100, 50, 25 in 25 kron. IV. gospodska dirka s parom konj brez razločka na spol in starost; daljava 2400 m.; dirka se vrši, če se oglasijo 3 tekmovalci; častno darilo srebrna namizna oprava v vrednosti 100 kron. Vdeležitev pri dirki treba naznaniti pismeno ali na dan dirke ustno do 13. ure obč. uradu v St. Jerneju. Več o določbah na lepkih!

(Iz Cirknice.) Cirkniskemu dopisniku v „Narodu“ za sedaj samo toliko odgovorimo, da je liberalna trojica povsod iskala priče v svoj zagovor, da pa niti pitice ni dokazala tega, kar je v zatožbi. Skodoželjnemu posmehovanju ni vredno odgovarjati na dolgo in široko, akcra vno imamo še več lepih epizod o tej obravnavi na razpolago. Samo to naj še povemo, da pesem o „miru“ in „hujskanju“ je v ustih breznačelnih liberalcev prazna fraza in treba je našim možem samo prebrati to, kar čenča „Slov. Narod“, da spoznajo, s kakimi ljudmi imamo opraviti.

(Oče morilec.) Dvajsetletni črevljar Karol Kosany se je v nekem prepiru mej očetom in materjo potegnil za mater. Vsled tega se oče razsrdi ter porine sinu nož v levo stegno. Nož je šel skozi glavno žilo leve noge, tako, da je kri tekla curkoma iz rane. Prenesli so ga v bolnico, kjer so mu zdravniki rano zavežali, toda brez uspeha, kajti v malo urah je izdihnil svojo dušo. Očeta so zaprli. To se je zgodilo na Ogerskem v Nothneusidel-u. —

Loterijske srečke.

Dunaj, 24. avgusta:	85.	30.	16.	1.	7
Gradec, 24. avgusta:	57.	51.	87.	73.	37.
Ljubljana, 31. avgusta:	69.	43.	75.	6.	79.
Trst, 31. avgusta:	88.	81.	79.	33.	6

Prilagodna številka „DOMOLJUBA“ izide dne 19. septembra 1895 zvečer.

Tržne cene v Ljubljani

31. avgusta.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica m. st.	7	—	Špeh pomejen, kgr.	—	66
Rol.	6	20	Sarove maale.	—	75
Jelmen.	6	—	Jajce, jedno	—	2
Oves.	6	50	Mleko, liter	—	10
Ajda.	6	50	Goveje meso, kgr.	—	64
Prosa.	7	80	Telečje	—	66
Koruz.	7	40	Svinjsko	—	70
Krompir.	2	85	Koštranovo	—	38
Leča, kati.	12	—	Pišanec	—	40
Grah.	10	—	Gelob	—	16
Fišol.	12	—	Seme, 100 kgr.	1	96
Maale, kgr.	—	90	Slama.	1	96
Maat.	—	60	Drva trda, 4 kub. mtr.	7	40
Špeh svet.	—	54	„ mehka.	5	—

Lepo stanovanje s hrano

za dijake, se dobi v Ljubljani, Dunajska cesta št. 19, blizu nižje gimnazije.

178 1

277 1

orgljavec.

Službo zamore nastopiti takoj. Pojasnila daje farmi urad v Šmartnem pod Šmarno Goro.

501 5-4

M. Trček, župnik.

Povesti VIII. zvezek: Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad 20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani. — Tudi III. in IV. zvezek sta še v zalogi.

Zaradi potresa snižane cene!

Luka Vilhar

urad v Ljubljani, Vodniško ulice, pri 280 1 mesarskem mostu

prodaja kakor bi bila

„Razpredaja“

Naprilicnostoja prilika za nakupovanje finih zlatih, srebrnih in nikelnastih žepnih ur, stenskih in ur s nihalom, budilnic, verižic itd. 507 12-1

Cesarsko-jubilajne cirkvstarebene srečke po 1 gl. 25

Glavni dobitek

Zadnji mesec!

30.000 goldinarjev

vrednosti. 276 1

Srečke priporoča J. C. Mayer v Ljubljani.

3 zlate
16 srebrnih
kolajz.
12 častnih in
priznanih
diplom.

249 8-3

Franc Iv. Kwizda.

Varstvena

znamka

Kwizdov

restitucijski fluid

c. in kr. priv. osnovevalna voda za konje.

Cena 1 steklenice 1 gl. 40 kr. a. v.

Rabi se vže nad 30 let v dvornih blevih; v vojniških in zasebnih blevih z izrednim učinkom v krepcanju pred in po dije trajajočem naporu, pri izvajanju udov, str. selesti kit itd. in usposablja konje za urno tekanje.

G. in k. avstro-ogerski
dvorni zalofnik.

Kr. rumunski dvorni
zalofnik.

Pašiti je na
varov. znamko in
zahvatiti le
Kwizdov
restitucijski
fluid.

Glavna zaloga
Okrožna lekarna
v Karnsburgu pri Dunaji.

Dobiva se v vsaki
lekarnah
in
drogerijah
avstro-ogerske
delele.

330 20-6 L.

Splošno in največje priznanje

je dosegla moja specialiteta 269 4-4

izvirno genfskih Goldin - Remontoir - žepnih ur.

Te ure se odlikujejo po svojih elegantnih okrovih, ki ostanejo jednako čisto zlatim uram popolno nespremenjeni in so jako umetno izdelovani. — Posebno opozarjam na kakovost kolesovja, ki je vsled izvršne konstrukcije popolnoma zavarovano proti zaprašanju in s tem vsa dosedanja dela te stroke presete. — Vsaka ura, za katere pravilni tek se dá triletno pismeno jamstvo, dobi potrjeno s številko dotične ure. — Cena kesu s trojnimi Goldin-platičom 6-50 gl. Prave Goldin verižice s sigurnostnim karabinerjem in eleg. breloketom, v Sport-, Glieder-, Marquis-, in Panzer-obliki 1-20 gl. — Posebno se pa opozarja na znane F. E. Boskopf Remontoir-Anker ure s pravim nikelnastim okrovom, nerazrušljivim kolesjem in natančnim tekom, gl. 10, —, le tako dolgo, dokler je kaj v zalogi.

gl.
6-50

Dobivajo se v zaležnici prvih švicarskih ur

LEON SILBERBERG, Dunaj I, Fleischmarkt 5. XIII.

Razpošilja se proti povzetju. — Ceniki zastoj in franko.

Išče se kuharica,

spretna v kuhinji kakor tudi v drugih domačih opravilih.

Kje? pove iz prijaznosti upravnistvo. 279 1

Dobiva se najceneje v podpisani lekarni, ako se naroča po pošti.

Najboljše kakovosti, blagodejen, oživljuječ, krepi in zlasti sredstvo za vzbujanje teka je

Marijacejski liker

1 stekl. 20 kr., 6 stekl. 1 gl.
3 ducate steklenic 4 gl. 80 kr.

Nadalje za želodec:

Kapljice za želodec. — Steklenica 20 kr., 6 steklenic 1 gl., 3 ducate 4 gl. 80 kr.

Odvajalne ali čistilne krogljice čistije želodec pri zabujanju, skaznem želodec. — Skatulja 21 kr., jeden zavojček s 6 skatuljami velja 1 gl. 5 kr.

Za prsa:

Zelščni sok ali prsni strop za odraslene in stroke; raztvorja sliz in lajša bolečine, n. pr. pri kašlju. — Steklenica 50 kr., 6 steklenic 2 gl. 50 kr.

Za trganje:

Protinski ovet (Gichtgeist) lajša in preganja bolečine v križu, nogah in rokah. — Steklenica 50 kr., 6 steklenic 2 gl. 25 kr.

Vsa ta nasteta in vsa druga zdravilna sredstva se dobivajo v

lekarni

Ubalda pl. Trnkóczy-ja

v Ljubljani zraven rotovža

in se vsak dan s prvo pošto razpošilja. 259 24-7

12 Alojzij Vodnik, 228

kamenarski mojster Ljubljana

Kolodvorske ulice 23 in 24

prilporeča največjo zalogo na Kranjskem: Grobne spomenike od gl. 10 naprej, strojarjske ploče od gl. 20 naprej, ploče za pohštvo iz raznih mramorjev, mramor-mozaike za tla po cerkvah, vežah in lepe šmirgelcement-ploče od gl. 2 m² naprej.

Kmetovalcem kateri se hočejo poučiti o marsičem, kar koristi njihovemu uspešnemu gospodarstvu, priporočamo knjilico

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal Iv. Belec, župnik.

Cena 20 kr., po pošti 23 kr. Dobiva se v „Katoliški Tiskarni“ v Ljubljani.

Pozori Svarilo!

Varujte se,

da ne bote opeharjeni pri nakupu sladne kave. Dobičkaželjni ljudje še vedno ponarejajo Kathreinerjevo kavo, zato ne jemljite drugih ko bele izvirne zavojce z napisom „Kathreiner“.

Kathreiner-Kneippova sladna kava je edina zdrava in okusna primes k bobovi kavi, naturni pridelek v celih zrnih; vsaka škodljiva primes je izključena.

6-5 244

Vsi stroji za kmetijstvo, vinarstvo in moštarnstvo!

IG. HELLER, Dunaj,

2/2 Praterstrasse 49. 225 9

Najboljša, izredno okusna je

župnika Kneipp-a sladna kava

OCHRANNA-ZNÁMKA

v rudečih štirikroglatih zavitkih s sliko župnika Kneippa.

Oelzova kava

v rudečih okroglatih zavitkih. 24-17

Vsaka posebej porabljen ali pomešani nameščata popolnem navadno zrnato kavo.

Dobivata se v vsaki boljši prodajalnici.

Kjer ni zaloge, pošlje je izdelovatelj (Oelz v Bregenzu) po pošti v zavojih po

4 1/2 kilograma za gl. 2 10.

639 24-24

CENIK vin vipavske in istrske vinarske zadruge.

V skladišču v Šiški št. 9 nad 56 litrov: V pivnici (na drobno) na Bregu št. 1:

	hektoliter	liter
223 (24-12)		
Vipavsko belo I.	24— do 25—	—36
II.	23— do 23 50	—36 do —40
Vipavski Rulandec, desert	37—	—52
Rizling	30—	—48
Sipa	37—	—52
Vrhovec	31-50	—70
Istrski teran, stari	16—	—32
novi	18—	—32
Istrsko belo	19—	—32
Istrski Refoškot	35—	—50
Refoško 100 but.	90—	120
Vipavski vrhovec	po gl.	—36
novi		—36 do —40
Vipavski Rulandec		—52
Rialing		—48
Sipa		—52
Burgundec		—70
Vrhpoljce butelj.		—32
Istrski teran, stari		—32
novi		—32
Istrsko belo		—32
Istrski Refoškot		—50
Refoško buteljka		120

Zadruge razpošiljati vzorce in vina direktno.

Vizitnice in koverte

priporoča

Katol. Tiskarna.

Nad 50 let pripoznano za najboljšo umivalno milo.

Pravo samo z gorenjim otiskom.
Pred ponarejenim se svari.

261 12-5

Največji izbor.

91

Delavnica kleparskih, ključarskih,

ANTON BELEC

Št. Vid nad Ljubljano

izdeluje ter ima v zalogi

cerkvene svetilnice ali stalnice

220 13 dva po 194 5-5

iz kositarja 12, 15, 18, 20 gl., iz medenine 22,
24, 28, 32 gl., iz topaka 40, 50 gl.,

obhajilne svetilnice

iz kositarja po 2 gl., iz medenine po 5, 8,
10 gl.

pušice z zvončki

za pobiranje miločine, iz kositarja po 1-50 gl.
iz medenine 5 gl.

štedilna železna ognjišča

vsa železna in tudi razna za vždati.

!! Pokrivanje zvonikov !!

25 Barvanje zvonikov 25

— napoljevanje strešnih žlobov in strolovedov. —

Razna železna ograja, vrata, omarja za pokopališča Nd.

Kovino - tiskarskih, stavbnih in kulantorskih del.

Herbabny-jev podfosfornasto-kisli

apneno-železni sirup

Ta že 25 let s največjim uspehom rabljeni, od mnogih zdravnikov najbolje priznani in priporočani prvi sirup raztaplja sluz, upokojuje kašelj, pomanjšuje pôt, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, telo jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahko si prilagajajoči obliki, je jako koristno za narajanje krvi, rastopljive fosforno-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narajanje kosti. Cena steklenici Herbabnyjevega apneno-železnega sirupa je 1 gl. 25 kr., poški 20 kr več za ravljanje. (Polovičnih steklenic ni.) 196 20-18

Svarilo! Svarimo pred ponaredbami, ki se

pojaviš pod enakimi ali podobnimi imi ni, a so vendar posvoji sestavi in svojem učinku popolnoma različne od našega originalnega 23 let obstoječega podfosfornasto-kislega apneno-železnega sirupa. Zahteva naj te sorej vselej izrečno Herbabny-jev apneno-železni sirup. Paži naj se tudi na to, da je zraven stoječa oblastvena protokolirana varstvena znamka na vsaki steklenici in prosimo, ne dajte se zapeljati niti s nižjo ceno, niti s družimi pretvezami, da bi kupili kake ponaredbe! 627 20-20

Osrednja razpošiljalnica za provincije: na Dunaju, lekarna „zur Barmherzigkeit“ Neubau, Kaiserstrasse 75. Prodajajo ga gg.: lekarničarji: V Ljubljani J. Svoboda, G. Piccoli, Ubald pl. Trnkóczy, W. Mayr; dalje ga prodajajo v Celju: J. Kupferschmid, Baumbachovi dediči; na Reki: J. Gmeiner, G. Prodani, A. Schindler, A. Mizsam, lekarničar. P. Prodani, M. Mizsam, drog.; v Brezjah: A. Ruppert; na Sovodjem (Gmünd): E. Müller; v Celovcu: P. Hauser, P. Birnbacher, J. Kommetter, A. Egger; v Novemestu: A. pl. Sladovics; v St. Vidu: A. Reichel; na Trbižu: A. Siegl; v Trstu: E. Zanetti, A. Suttina, B. Blascetto, J. Seravalle, E. v. Leutenburg, P. Prendini, M. Ravasini; v Beljaku: P. Scholz, dr. K. Kumpf; v Ormožju: J. Blažek; v Velikovem: J. Jobst; v Wolfbergu: J. Huth.